

ANGEL RUIZ PABLO.

XIII

ALLEU

RECORDANSA

DE LA

PEREGRINACIÓ MENORQUINA

A ROMA

CIUTADELLA.

Tip. Catòlica del Cor de Jesús.

S.M

SM

C^a8

52

5-

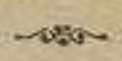

1057123

SM C^a8 52

849.9-1
RUI

ANGEL RUIZ PABLO.

RECORDANSA

DE LA

PEREGRINACIÓ MENORQUINA Á ROMA

A LLEÓ XIII

POESIA LLEGIDA Á LA VEL-LADA LITERARIA CELEBRADA EN EL
TEATRO DEL COLEGI ESPAÑOL, PALAU D' ALTEMPS,
EL DIA 13 DE MAIG DE 1900.

CIUTADELLA.

Tip. Católica del Cor de Jesús.

R-550A

R-550H

+

A la Biblioteca pública de Nació
petit obsequi de un autich concument

Angel Ruiz

Nº 1900

En mitj de la mar llatina,
vers ahont el sol decau,
sembla Menorca una nau
que cap á l' orient camina.

Cap territori espanyol
reb abans la flamarada
ni primer lo bes del sol
que aquella roca daurada,
qui com lleal centinel-la,
l' ull fixo sempre á l' orient,
lo sommi d' Espanya vel-la
entre llevant y ponent.

L' hi envian nort y mestral
sas tempestas més furiosas
y el gregal las misteriosas
flaires de Grecia ideal.

Y ne reb las alenadas
de l' Africa abrasadora
y las brisas perfumadas
de l' Italia seductora.

Rodios, fenicis, romans
tro bárenla en son camí
y s' aturaren allí
viatjers ó negociants.

Mes contan los viatjers
que la trobaren poblada
d' una gent tan abrinada,
tan afecte á sos terrers,

que als que en só de guerra hi 'naven
ab guerra á mort los rebían
y de sas covas sortían
y com á feras lluitaven.

Y lluitaven á pedradas
y eran tan hábils foners,
que segavan estrangers
com el blat á las segadas.

Y els qui ereuaven las mars
aquellas, assó atonent,

donaren á aquella gent
lo gráfich nom de balears.

Anníbal, qui en odi ardent
contra Roma, s' encenia,
en son exércit tenia
legions de tan férrea gent;
y portant sas avansadas
de braus foners balears,
pogué á Zama y altres parts
ferne sangrentas segadas.

Fins a prop dels aspres murs
de la que al mont dominava,
seguint á aquells homens durs,
l' alt Anníbal arribava.

Y quant á Cannas vencía
Roma, la forta avansada
guardava la retirada
y los camps de sang omplía;
que contan de aquella guerra
que al retirarse els foners,
deixaren morts en la terra
montanyas de cavallers.

Passaren llargas centurias;
la Creu de Cristo passá
per tot lo mont; las boscurias
y las covas visitá

d' aquells terribles foners,
y quant miro els enlayrats
talayots y los *clapers*

y aquells *dolmens* reforsats

que ne foren los ossaris
y atalayas dels balears,
sos gentilichs santuaris
y sos bárbaros altars,

¿com no pensar que 'ls primers
apóstols que allí arribaren,
á cops de pedra, deixaren
la vida entre aquells foners?

No 'n parla d' assó la historia;
mes sí diu que una vegada,
en lo sigle quint, la gloria
de Deu, fou manifestada.

Una nau qui conduhía
desde terras de llevant

el cos de Esteva, lo Sant,
en Menorca 's detenía.

La reliquia ne tragueren
y tals cosas sucehiren,
que els juheus se convertiren
y els núvols maná ploguerén.

¡Coincidencia peregrina
que el qui morí *apedregat*
en terras de Palestina,
fos en son cos destinat,
per tan ignorat camí,
á alzar la fe en el Senyor,
d' aquell poble menorquí
de rassa apedregador!

N' es la pedra, donchs, motiu
y símbol de nostra historia;
dels balears la antiga gloria
encara en ped. a reviu,
y es Menorca, ben mirada,
un encantat pedregar,
sobre una roca assentada
en lo bell mitj de la mar.

De ella venim ¡oh Sant Pare!
á Vos, *Pedra* misteriosa,
sobre la qual Cristo hi posa
la fe de la Iglesia Mare.

Y Vos, qui son *Roca viva*
per nostra terra pregau,
perque de Cristo cautiva
ne sia sempre eixa nau;

pregau que cap á l' orient
de la Fe sempre navegue;
pregau perque no la anegue
la tempestat inclement;

que del nort y del mitj-dia
de totas parts van allá
las onas de la heregía
y de l' error l' huracá,

. . . . .

Desde que Anníbal portava
á Italia sos estandarts
y contra Roma llansava
sos braus foners balears,

may més un' host menorquina
en Italia s' haurá vist
que esta nostra, peregrina
de l' amor de Jesucrist.

Que aixís com Roma pagana
concitava lo rencor
de los pobles, son amor
concita Roma cristiana.

Plens d' éll á Roma venim
desde nostre roquissar,
caminant sobre l' abím
esfereidor de la mar;

Y encara que ab amargor
veyém que d' esta ciutat
n' ha fet l' esperit traidor
presó en que n' estau tancat,

tan amunt lo vol alsau
n' es tan alta vostra fita,
que la presó es es petita
y fins dins ella regnau;

que qui abraça el mon senser
y sobre els cors ne té imperi,
pareix que té en cautiveri
á son mateix carceller.

. . . . .

¡Sant Presoner! Quant el sol
mireu que á la posta eau,

benchiu aquella nau,
que es nostre natiu bressol,
y á vostres fills menorquins
qui aprengueren entre plors,
que en esta vall de dolors
ne som sempre peregrins!

ANGEL RUIZ PABLO.

Roma, Maig de 1900.

60-
14